

Postanowienie z dnia 3 lutego 1998 r.

I PZ 68/97

Radca prawny w granicach wynikających z art. 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. Nr 19, poz. 145 ze zm.) w brzmieniu nadanym przez art. 2 ustawy z dnia 22 maja 1997 r. o zmianie ustawy Prawo o adwokaturze, ustawy o radcach prawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 75, poz. 471 ze zm.) oraz art. 13 ustawy nowelizującej, jest upoważniony do wnoszenia kasacji w sprawach z zakresu prawa pracy.

Przewodniczący SSN: Teresa Flemming-Kulesza, Sędziowie SN: Kazimierz Jaśkowski, Walerian Sanetra (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 3 lutego 1998 r. sprawy z powództwa Mirosława K. przeciwko Urzędowi Celnemu w T. o przywrócenie do pracy, na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Lublinie z dnia 23 września 1997 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

u c h y l i ć zaskarżone postanowienie.

U z a s a d n i e n i e

Powód Mirosław K. wniósł zażalenie na postanowienie Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 września 1997 r. [...], którym Sąd ten odrzucił jego kasację (wniesioną 17 września 1997 r.) od wyroku tegoż Sądu z dnia 2 czerwca 1997 r. Powodem takiego rozstrzygnięcia było to, że kasacja została wniesiona w imieniu powoda przez radcę prawnego nie będącego radcą prawnym związku zawodowego. Z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wynika, że zgodnie z art. 87 § 1 KPC radca prawny nie może być pełnomocnikiem osoby fizycz-

nej i nie może tym samym skutecznie wnieść w jej imieniu kasacji na podstawie art. 393² § 1 KPC. W zażaleniu kwestionuje się ten pogląd, wskazując na zmianę stanu prawnego wynikającą z wejścia w życie art. 2 i 13 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 1997 r. o zmianie ustawy - Prawo o adwokaturze, ustawy o radcach prawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 75, poz. 471).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione. Zgodnie ze znowelizowanym art. 4 ust. 1 zdanie 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. Nr 19, poz. 145 ze zm.) wykonywanie zawodu radcy prawnego polega na świadczeniu pomocy prawnej podmiotom gospodarczym, jednostkom organizacyjnym oraz osobom fizycznym, z wyłączeniem spraw rodzinnych, opiekuńczych i karnych. Zgodnie zaś z art. 393² § 1 KPC kasacja powinna być wniesiona przez pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym. W zmienionym stanie prawnym (po wejściu w życie ustawy nowelizacyjnej, czyli po 15 września 1997 r.) nie ma już podstaw dla wywodzenia z art. 87 KPC, przy uwzględnieniu przepisów ustawy o radcach prawnych, zasady, iż radca prawny nie może być pełnomocnikiem osoby fizycznej i w konsekwencji nie może tym samym wnieść kasacji na jej rzecz.

Podzielić przy tym należy pogląd wypowiedziany w zażaleniu, że art. 465 § 1 KPC (kasację na rzecz pracownika lub ubezpieczonego może wnieść jedynie adwokat, a także radca prawny związku zawodowego lub organizacji zrzeszającej emerytów lub rencistów) musi podlegać wykładni celowościowej i systemowej, a nie tylko gramatycznej. W świetle zmian wprowadzonych przez ustawę z 22 maja 1997 r. nie może budzić wątpliwości, iż intencją ustawodawcy było umożliwienie radcom prawnym reprezentowanie osób fizycznych zasadniczo we wszystkich sprawach, w tym także wnoszenia kasacji do Sądu Najwyższego.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji.

=====